

Elsődleges kiütési pont

Hazafelé tekerek, a hó az arcomba fúj, a láncok olajozatlanul nyikorognak. Ahogy mindig, mint egy karaván hajt el mellettem néhány autó, az ablakaikból a többi srác integet felém. Mindegyik kocsi drágább, mint a miénk, mégsem néznek ki jobban. A következő elágazásnál élesen balra hajtanak, én jobbra. Nem bánom, hogy apa nem tud értem jönni. Úgy fogom fel, hogy ezzel a félórányi bicajozással is csak többet edzem a többieknél. Ha heti egyszer-kétszer még futni is elmegyek, akkor sokkal jobb lesz az állóképességem. Nem mintha mindig jólesne. Ha a láb-munkára megyünk rá, egy-egy alkalom után majd leszakad a combom, de úgy vagyok vele, hogy megéri. Sokat kell behoznom, a többiek már évek óta járnak, vagy legalábbis hónapokkal korábban kezdték, mint én. Most nem fáj semmim, csak a vállam és a felkarom zsibbad kicsit. Egytől tízíg ismételtgettük az alapkombinációkat, és mivel minden héten tartottunk egy hasonló edzést az elmúlt hónapban, ezt most bírom. A sparring mondjuk lefárasztott a végén rendesen. Megint Norbival kerültem össze, és bár ő sosem üt meg igazán, folyamatos a lábmunkája, a keze pedig egy pillanatra sem nyugszik. Olyan vele kesztyűzni, mintha egy vödörből öklömnyi köveket öntenének az emberre. Mégis úgy pedálozom hazafelé, ahogy csak tudok. Általában nem sietek, most viszont nem vagyok felkészülve az időjárásra, és egy új, nagyon vastag pulcsi van rajtam, olyan vastag, hogy az már inkább kabát, de az anyaga mégsem kabátszerű. Nevezzük dzsekeinek, a lényeg, hogy nem akarom, hogy elázzon. Előző nap kaptam, anyának vitték be a munkahelyére, a jobb darabok közül elhozhat ezt-azt, elvégre mi is nagycsalád vagyunk. Bár igaz... ha azt mondják be előző este a híradó után, hogy monszun lesz, talán akkor is ezt vettem volna fel, hiába nem vízálló. Egyszerűen jól néz ki, ráadásul a lehető legvagányabb logó van rajta: Chicago Bulls. A vörös bika olyan szigorúan néz a mellemen és a hátamon is, hogy azt még Renátó, az edzőnk is megdicsérte. Elvileg, mikor akkora volt, mint én, kosaras kártyákat gyűjtöttek a gyerekek, és a bullsosak értek a legtöbbet.

Ahogy hazaérek, a dzsekit a radiátor melletti fogasra teszem, majd felemelem a fűtést. A szürke felület beitta a havat, nedves, de úgy érzem, a tömés nem ázott át. Egy óra, és rendben lesz. Körbejárom a lakást. Apa és anya ilyenkor még dolgoznak, van néhány órám. Ha Laura sincs még itthon, enyém a lakás. A szobája résnyire nyitva, bekopogok, semmi válasz. Benézek, üres. Ennek örülök. Nem bírom különösebben a nővérem. Nyálas zenéket hallgat, undok velem, és úgy

alapvetően sosem szól hozzám magától, csak olyanokat mond, hogy „apa szólt, hogy mosogass el magad után”. Délután általában a fiújánál van. Nem túl szimpatikus arc, eddig bármikor találkoztunk, elég flegma volt velem, de így legalább egyedül tudok lenni. Átmegegyek a konyhába, kinyitom a hűtőt. Nincs benne sok minden, anya majd munka után megy el bevásárolni, hét eleje van, ez általában ilyen. Nem baj. Csoda, de maradt még egy szelet a tegnapi pizzából. Mielőtt Laura megjelenne, és kijelentené, hogy az övé, beteszem a mikróba. Nem kapcsoltam még be azonban. Előveszek egy dobozos tejet is, kitöltök egy nagy pohárral, és egyből megiszom. Újra töltök. Behozom a sporttáskámat az előszobából, és kipakolok belőle. A kesztyűt, amennyire lehet, szétnyitom, hogy szellőzzön, ilyenkor nem árt. A bandázst, miután gondosan elrendezem, a szárítóra teszem. Benyomom a tévét, egész jó műsor megy. Hiányérzetem van. Kesztyű, bandázs... persze, a fogvédő. Kiveszem a táska oldalzsebéből, majd a csapnál elmosom, és otthagynom száradni.

A tévé előtt állok neki. Ha nincs itthon senki, edzés után mindig átveszem az aznapi anyagot, hogy szilárdabban rögzüljön. Bár az alapkombinációkat sokat veszszük, erre is mindig rámegegyek egy kicsit, hátha Renátó észreveszi, hogy gyorsan fejlődöm, és akkor tehetségesebbnek tart majd. Oda kell figyeljek azonban, mert mindig mondja, hogy nem jó, ha kezdők sokat gyakorolnak egyedül, elvileg hibás mozdulatokat is be tudunk ilyenkor rögzíteni a „motorikus reflexünkbe”. Renátó sokat használ ilyen kifejezéseket, és bár nem feltétlen értem, mit jelentenek, és nem is mindig emlékszem rájuk jól, a szöveggörnyezetben általában van értelme annak, amit mond. Ezt valahogy így használhatná: „Ne emeld meg ennyire a könyököd, folyamatosan tartsd védelem alatt az oldalad. Erre mindig figyelj, mert ha ez rosszul épül be a *motorikus reflexed*be, egy meccsen könnyen kaphatsz olyat a bordádra, hogy utána nehezebben veszel majd levegőt, és a karod is ösztönösen alacsonyán fogod tartani, így hamar kiüthetővé válsz.” – Ez világos beszéd.

Úgy húsz percig gyakorlok, egyperces pihenőkkel. Nagyjából egy hónapja jártam edzésre, mikor Renátó elkezdett az alapkombinációkra tanítani, először egytől ötig, majd később hattól tízig is, ami már bonyolultabb. Ez például a nyolcas: jobb egyenes, bal egyenes, jobb egyenes kétszer, bal egyenes, jobb egyenes, bal felütés, jobb horog. Most nem hajtom meg, csak a mozgás rögzítése végett csinálom, lazán, fél szemmel még a tévét is nézem közben. Részben ez is a célom: hogy oda se kelljen figyelnem. Néha persze elrontom, ilyenkor az elején kezdem. Mire végzek, már elfogyott a tej, sajnos, nincs másik, pedig kéne a protein. Szeretnék izmosodni, és a fehérje elvileg abban is segít, hogy gyorsabban regenerálódjon a szervezetem. Egy darabig nézem a tévét, megvárom, míg a szívem lenyugszik, és a tej is lemegy. Hamar megéhezem. Benyomom a mikró, várok, kiveszem a pizzát, majd visszaülök a kanapéra. Mikor meghallom, hogy a nővérem ebben a

pillanatban nyitja ki az ajtót, egyfajta nyugtalanság, és ezzel együtt mégis furcsa öröm fog el. Tuti, hogy pályázott volna a pizzaszeletre, az illata be is járja a konyhát, az ajtó pedig nyitva, azonban a szelet már az én tányéromon van. Kényelmesen beleharapok, majd miközben rágok, átköszönök Laurának. A hangsúlyomból érezheti, hogy jó a kedvem, mert csak egy rövid, határozott és érzelemmentes szíával válaszol, majd beront a szobájába, és becsukja az ajtaját. Fura.

Rajtam van a Bulls, már megszáradt, a szobámban kicsit hűvösebb van, jólesik, bár pólón kívül mást nem veszek alá, így nagyon kényelmes. Egy darabig az ágyamon fekszem, töltöm a telefonom, válaszolok néhány osztálytársamnak, majd egy új hobbimnak hódolok: a város főterére a múlt hónapban kiraktak néhány térfigyelő kamerát, és egy másikat is, amin online bárki megnézheti, hogy mi történik éppen arrafelé. Ha unatkozom, egy darabig ezzel szórakoztatom magam, hátha meglátok egy ismerőst. Nincs szerencsém, abbahagyom. Megnézek egy-két meccset, majd felteszek egy képet, amit még a teremben lótt rólam az egyik srác, mikor épp a zsákon voltam. A bal felütés és a jobb horog közben kapott el. Renátó korábban nem szerette, ha bevisszük a terembe a telefont, de egyszer azt mondta, azért engedi mégis, mert mikor rajtunk van a kesztyű, úgysem tudjuk nyomkodni, az meg csak jó, ha kirakunk ezt-azt, és ezzel is motiváljuk magunkat. Sokat beszél a motivációról. Elvileg, ha igazán komolyan vesszük a boxolást, még pihenés közben is gyakorolnunk kell magunkban a kombinációkat, hogy rögzüljenek. Igyekszem megfogadni Renátó tanácsait, tehát egy darabig úgy aludtam el esténként, hogy az első ötöt ismételtetem fejben, de az már megy, szóval néhány hete hattól tízig viszem, de olyan is van, hogy mondjuk csak a kilencesre koncentrálok, amibe rendszeresen belezavarodom: bal egyenes, jobb egyenes, bal egyenes, jobb egyenes, bal egyenes, jobb felütés, jobb horog, bal egyenes, jobb felütés, jobb horog.

Rég aludtam ilyen mélyen délután, sőt, már kora este van, mire felébredek. Beteszek valami nyugisabb zenét, majd úgy hasít belém a hétfői angol szódolgozat gondolata, mint egy váratlan ütés. Apám alig két hete mondta, hogy csak addig kapok pénzt az edzésekre, amíg nem kezdenek el romlani a jegyeim. A kesztyűért és a bandázsért még javítanom is kellett, rendes boxcipőm még nincs, a sulis tornacsukám viszem át, egyelőre megteszi. Elhatározom, hogy egy részét megtanulom most, mert semmi kedvem az egész hétvégét ezzel tölteni. Néhány perc után azonban nem tudom folytatni, mert meghallom, ahogy a nővérem elsírja magát a konyhában. Mindig ezt csinálja, ha valamiért lecseszik. Egy egészen kicsit lejjebb veszem a zenét, de csak annyival, hogy ne tűnjön fel, hogy hallgatózom, majd még egy kicsit, mert nem értem, mi történik. Ekkor ösztönösen beugrik, hogy ennem kéne valamit, és valószínűleg már amúgy is éhes lettem volna, a pizza rég volt, és nem is sok. Ha fészko van a konyhában, akkor hosszú ideig nem

mehetek ki kajáért, ezért ha valakik balhézni kezdenek a lakásban, általában megéhezem. Minden vita a konyhában végződik. Hallgatózom tehát, egyfelől kíváncsiságból, másfelől azért, hogy megállapíthassam, alkalmas-e még a vérmevséklet ahhoz, hogy kiugorjak, akár csak egy joghurtért is, mielőtt blokád alá kerül a hűtő, ráadásul a friss bevásárlás után. Mikor már nagyon halk, kikapcsolom a zenét. Igazából csak az zavar, ha anya kotnyelesnek tart, annak még örülök is, ha Laura tudja, hogy hallom, ahogy lecseszik. Mikor engem szid le apa a jegyeim miatt, ő néha még be is jön a konyhába, és leül a fotelre, mintha csak moziban lenne. Mert ő persze jó tanuló. A nővérem tényleg elég szemét tud velem lenni. Remélem, éhes volt délután. Anya viszont pontosan olyan szavakat használ, amikre az ember nem szívesen ront ki a szobájából. Nem is lecseszés ez, talán inkább vigasztalás, anya mégis ideges. A nővérem pedig ismét sírni kezd. Megint ugyanazt érzem, mint a pizzánál. Hogy egyszerre örülök, de azért rossz is. Sokszor érzem ezt Laurával kapcsolatban, hogy szinte jólesik, ha valami rossz neki, de közben mégsem akarom, hogy megtörténjen, mert kicsit azért mégis sajnálom. Aztán, ahogy kezdem összerakni, hogy mi történt, már inkább csak a rossz érzés marad.

Negyedikes koromban költöztünk ide, miután a pesti albérletünkre már nem tellett. Nem bántam, izgalmas kalandnak tűnt, csak arra nem számítottam, hogy a már összeszokott osztályközösség mennyire elutasító lesz velem. Panaszkodni azért nem fogok nekiállni, nem volt vészes, sosem vertek meg vagy ilyesmi, egyszerűen csak versenyt űztek abból, hogy kifejezzék, mennyire nem tartozom köztük. Ha például a tanárnó valami olyasmivel jött elő, hogy „azonnal mondjátok el, hogy ki volt az”, akkor akármi is történt, a többiek rendszerint rám kenték a dolgot, még akkor is, mikor egészen képtelenség volt, hogy én legyek az elkövető. Egyszer még osztályfőnöki figyelmeztetést is kaptam egy olyan rongálásért, amit valakik akkor csináltak, amikor én otthon voltam, betegen. Laurával már akkor sem voltam jóban, de azért néha kénytelenek voltunk együtt mutatkozni. Ő vitt be reggelente, és a legtöbbször haza is kellett kísérjen. Hamar ráéreztem arra, hogy mikor a nővéremmel mutakozom az iskolaudvaron, az idősebbek szokatlanul kedvesek velem. Főleg a fiúk. Így hát becsöngetés előtt húztam az időt, hogy még egy kicsit Lauráék társaságában lehessenek. A nagyok ilyenkor úgy szóltak hozzám, mintha én is hetedikes vagy nyolcadikos lennék. Hátra veregettek, olyan poénokon nevettek velem, amiket én nem is értettem, és ezt mindenki látta. Egyre több ilyen alkalom volt, és ennek hatására az osztálytársaim egyre inkább leszakadtak arról, hogy velem szórakozzanak. Laurát persze zavarta a jelenlétem, és ezt nem csak éreztette, de ki is jelentette, valahogy így: „Ne égess, légy szíves, az osztálytársaim előtt.” Nekem azonban eszem ágában sem volt akkor már a nővérem égetni. Egyik nap ugyanis sulis után megláttam, ahogy az egyik osztálytársa, aki általában kifejezetten jó fej volt velem, a kapu előtti buszmegállóban áll, én meg siettem volna haza, úgyhogy odamentem hozzá, nem tudja-e, merre van a

nővérem. Tudta. Elhúzódott az órájuk, Laura még ebédelt, a srác ilyenkor nem várta ki a sort, hogy odaérjen edzésre. Milyen edzésre, kérdeztem. Nem válaszolt, csak levette a sporttáskáját, és előkapott belőle egy pár bokszkesztyűt. Olyan illata volt, mint apa öveinek, és ahogy a kezemben tartottam, mintha egy fegyver lett volna nálam. A srác elnevette magát azon, ahogy a kesztyűktől leesik az állam, majd megkérdezte, ráérek-e délután. Ráértem. Bemutatkozott, „Norbi vagyok”, majd úgy fogott velem kezét, mint egy felnőttel. Azóta minden edzésen ott vagyok. A suliban amúgy sosem kellett verekednem azért, hogy tiszteljenek. Elég volt az, hogy a többiek tudják, bokszolni tanulok. Néha láttak összeköszönni a nagyokkal, nem is akármelyikkel, azokkal, akikkel nem szórakozik senki, és ez elég volt. Az osztálytársaim barátokozni kezdtek velem, és ugyanolyanná váltam, mint bármelyikük. Egyetlen kivétellel: már volt kiállásom.

Oda sem köszönök anyáékknak, egyszerűen csak felveszem a cipőm, és elindulok. Hideg van már kint, nyakig összehúzom a cipzárt a Bullson, az ökleim mélyen a zsebembe mélyeszttem. Nem megyek messzire, de azért bő húsz perc séta elég soknak tűnik. Mégsem fázom. Mikor ideges vagyok, kevésbé érzem a hideget, ezt már máskor is észrevettem. Nem lennék ilyen magabiztos azonban, ha nem tudnám ennyire céltudatosan, hova is megyek. Laura volt barátja ugyanis a Gondúzóban van, néhány haverjával. Péntek este van, és a nővérem korábban rendszeresen panaszkodott arról az osztálytársainak, hogy a fiúja mindig itt tölti a hétvégéit. Olyan panaszkodás volt ez, amiből már én is kiéreztem, hogy a nővérem csak felnöttesebbnek akar tűnni a többieknel, de arra jó volt, hogy én most biztosra menjek. Átmegyek a főtéren, és beleintegetek a webkamerába, hát ha éppen nézi valaki, ahogy én is szoktam, majd fél percen belül megérkezem a kocsmához. Mikor kinyitom az ajtaját, a belülről kiömlő meleg és az alkohol bűze úgy csap arcon, mintha Norbival kesztyűznék. Nem keltek különösebb feltűnést, viszonylag nagy a zsvaj. Az egyik hátsó asztalnál meglátom őket. Gondolkodás nélkül bemegyek a mosdóba, talán ösztönből. Olyan szag van, mint az iskolai fiúvécében. A hirtelen hőmérséklet-változástól megindult az orrom, kifújom, meleg vízzel átmelegítem a kezem, majd a tükörbe nézek, összeszedem magam, nagy levegőt veszek, és megcélzom a fiúk asztalát. Kicsit veszték a magabiztosságomból. Eddig bele sem gondoltam abba, hogy mennyivel nagyobbak nálam. Még Lauránál is jóval idősebbek. Azért csak megyek. Ezt az egyet már megtanultam az edzéseken: mindig előre.

– Szeretném, ha kijönnél velem megbeszélni a dolgokat – mondom váratlanul, mire mind a hárman felém fordulnak. Először a nővérem volt fiúja, majd a többiek nevetik el magukat. Egy darabig arcsokodnak, aztán Laura exe feláll, lehúzza a sörét, és kijön velem. Nem tehet mást, egy felsőéves gimnazista mégsem mondhatja azt egy hatodikosnak, hogy nem mer vele kimenni. Sétálunk úgy tíz métert, el a főtér irányától, mert ott sokan vannak, míg a többiek a bejárat mellett állnak

meg. Hallgatunk. Zsebre tett kézzel várok, és olyan határozottan nézek, ahogy a Bika is a mellkasomon. A nővérem volt fiúja ismét elneveti magát. Egy pillanatra sem emelem le a tekintetem az arcáról, határozott vagyok. Megvárom, míg ő szólal meg, de csak valami olyasmit mond, hogy „na mi van”.

– Tényleg azt csináltad Laurával, amit otthon mondott? – kérdem, mire a srác megint nevet, majd visszakérdez, hogy miért, mit mondott a nővérem. Erre nem válaszolok semmit, várom, hátha belekezd magától. Igazam is van, de félrebeszél, úgyszólván közbeszólók.

– Nézd, én csak azt szeretném, ha bocsánatot kérnél Laurától. És őszintén.

Erre megint elneveti magát, nyerítő hangon, úgy, hogy a haverjainak kifejezze vele, milyen vicces voltam, aztán valami olyasmit mond, hogy én még kicsi vagyok, nem érthetem, hogy mennek a dolgok, és a nővérem amúgy is magának köszönheti. És csak folytatja. Olyan gyorsan leszek nagyon mérges, hogy bár fel fogom, mit mond, a szavait mégsem tudnám felidézni. Mintha csak abból érteném meg a srácot, ahogy viselkedik, és amilyen hangsúllyal beszél, de abban biztos vagyok, hogy szavakat jelenleg nem hallok. Felveszem az alapállást, karok a magasba, mire a nővérem volt fiúja kissé megtántorodik. Mikor megint nevetni kezd, megkínálom egy jobb egyenes, bal felütés, jobb horog kombinációval, mire elesik. Egy pillanat alatt tisztul ki körülöttem minden, hirtelen nem is értem, mit csinálok itt, nem ezért indultam el otthonról. Vagy igen? Kizárt, mert már akkor is tudtam, ha Renátó megtudja, hogy idejövök Muhammad Alit játszani, akkor akár ki is tilthat az edzésről, örökre. Mégis itt állok, készen. Mindegy, most már előre. A kombináció amúgy nem volt vészes. A jobb egyenesem – bár állra ment –, előkészítő ütés volt, inkább csak odapiszkáltam vele, hogy ne legyen ideje a másik kettőre felkészülni, a felütésem viszont még gyenge, hiába ment jó helyre – felső gyomor –, a bal horgom azonban már egész szép volt, ha lenne bennem még néhány hónap gyakorlás, kiüthettem volna a srácot, hiába több nálam húsz-huszonöt kilóval. De nem ütöttem ki. Egyszerűen feláll, valami olyasmit mond, hogy „ez igen”, mire ismét nevetést hallok. Ekkor elkövetem az egyik legnagyobb hibát, amit bunyóban el lehet: ösztönösen oldalra kapom a fejem, hogy megnézzem, hol a többi srác, mire szemből kapok egy olyat, amitől egyből a földön vagyok. Gyorsan magzatpózba húzódom, védeni akarom magam a rúgásoktól, és jönnének is, de a nővérem exe megállítja a cigiző haverjait. Ekkor van néhány másodpercem, hogy rendezzem a soraim. Nem orrba kaptam az ütést, attól akár el is törhetett volna, a srác viszont szerencsére nem ismeri a kiütési pontokat, így természetesen a szemem alá kaptam egy monoklit. Ahogy hozzáérek, egyre rosszabb. Érdekes érzés, örülök a fájdalomnak. Edzésen megküldenek néha, és po-font is kaptam már, de pusztá ökölrel még sosem vertek, hát ezen is túl vagyunk. Gyorsan felállok.

– Kemény gyerek vagy te azért, azt meg kell hagyni – szól oda az egyik cigiző. Nem vagyunk kint régóta, még a feléig sem szívta. Ilyenkor valamiért lelassul az idő. Nem mondok semmit, megpróbálok farkasszemet nézni mind a hárommal.

– Most nem verünk el jobban – mondja Laura volt fiúja. – Mert még kicsi vagy, de ez nem lesz ingyen. Adnod kell érte valamit.

– A kabátja jó lesz – mondja az egyik cigiző.

– Persze, hogy jó lesz – neveti el magát a nővérem exe. – Azért nem engedtem, hogy megrugdossátok, hogy össze ne vérezze nekem.

Ismét felveszem az alapállást, szó nélkül, mire mind a hárman, nevetve hátrálnak meg. A Bullst nem adom. Azt már nem.

– Mielőtt nekiállsz itt feszíteni, ezt azért nézd meg – szól oda a Laura volt fiúja, miközben az arcom elé tolja a telefonját, de csak egy pillanatra, majd hirtelen megint a fejét látom, és persze nevet. Beugrik, ahogy Renátó elmagyarázza az elsődleges kiütési pontokat: állcsúcs, állszöglet. „Ha itt ütöd meg, a feje olyan mozgásba lendül, hogy gyorsabban indul meg, mint az agya, így az nekiütődik a koponyának, és ettől egy pillanatra mintha lekapcsolnák a lámpát. Ezt hívják úgy, hogy KO.” Mivel nem mondok semmit, ismét a srác szólal meg.

– Add oda a kabátod, vagy körbeküldöm a fotót mindenkinek a sulitokban, akit ismerek.

Nem tudok mit tenni. Ezt a képet nem szabad senkinek sem látnia.

– De akkor kitörölöd – szólalok meg hosszas hallgatás után.

– Persze, hogy kitörölöm – mondja a srác, és bár majd elneveti magát, úgy érzem magam, mintha fegyvert fognának rám. Leveszem a dzsekim, odaadom nekik, a szemem előtt törlik a képet, majd elindulok hazafelé. Sosem fáztam még ennyire.

Mivel az edzés után nem találkoztam senkivel, könnyen beadhatom, hogy ott sérültem meg. Otthon, és az iskolában is elhiszik. Még menő is. Norbi az első, aki észreveszi, hogy bajba kerültem. Épp az angol szódolgozat után kap el.

– Ezzel a szemedden Renátó elé ne kerülj! – mondja, miután félrehív a folyosón. Csak utána kérdezi meg: – Mi történt?

A lényeg az lenne, hogy a suliban senki se tudja meg, ami a nővéremmel történt, úgyhogy bár mindent elmondok Norbinak, azt konkrétan nem, hogy mit csinált a srác Laurával. Elég is neki annyi, hogy szemét volt vele, még azt is megérti, hogy a többi titok. Átlátok amúgy a dolgokon. Tisztában vagyok vele, hogy Norbi eleinte azért engedett közel magához, mert tetszik neki a nővérem, de úgy érzem, mióta együtt járunk edzeni, tényleg bír engem. Őszinte vagyok tehát Norbival, de azért nem túlzottan. Elmondom például, hogy lenyúlták a Bullst, de azt nem, hogy milyen képük volt Lauráról.

– Nézd. Ismerem a srácot. Pénteken lemegyünk a Gondúzóbe, és beszélünk vele.

Mivel nem mondok semmit, egyből hozzátézi, hogy nyugi, nem verekedni megyünk, de hiába múltak el a srácok tizennyolc évesek, volt egy-két eset, mióta tisztelik. *Kénytelenek tisztelni*, valahogy így fogalmaz.

– Visszaszerezzük a Bullst, és a nővéredről is végleg leszállnak majd. De, ha elcsattan egy-két pofon, Renátónak egy szót se! Jövő héten pedig hagyd ki az edzéseket, majd azt mondom, megbetegedtél. – Tökéletes tervnek tűnik.

Másnap persze az egész iskolában körbejár a fotó. Hiába törölte ki a szemem előtt a srác, ha addigra már elküldte néhány haverjának. Norbi az egyetlen, aki úgy csinál, mintha nem látta volna. Nincs a képen amúgy semmi különös: Laura egy ágyon ül, nevet, és olyan boldog, ahogy én nagyon rég nem láttam. Fura. Látszik, hogy valószínűleg nincs rajta sok ruha, talán meztelennek is tűnik, de nem az. A képen meg pláne nem, egy pléddel takarja magát, amit az egyik kezével tart, míg a másikkal a kamera felé intve jelzi, hogy nem szeretné, ha fotóznák. A melle nem sokkal jobban látszik, mintha strandon lenne, és kicsit félrecsúszott volna a bikinije, de ez senkit sem érdekel.

A hét hátralevő részében nem találkozom a nővéremmel. A szobájában van, csak anya megy be hozzá néha. A péntek pedig egyre közeledik.

Norbi egy szomszéd kisvárosban lakik. Kimegyek elé a buszmegállóba, köszönünk egymásnak, majd szó nélkül sétálunk a főtér felé.

– Hogy legyen? – kérdem egy idő után.

– Megvárjuk, míg kijönnek cigizni, akkor odamegyünk hozzájuk, és a lehető legnyugodtabb hangon elbeszélgetünk velük. Ha valaki idősebb vagy nagyobb nálad, így tudod a leginkább megfélemlíteni, mert látni fogja, hogy semmije sincs, amivel árthatna neked.

– Jó – válaszolom, majd egy pillanatra megállok, és körbenézek a főtéren. Meglepően üres.

– Mi az? – kérdi Norbi.

– Semmi – válaszolom, majd megyünk tovább.

– Félsz? – kérdez ismét.

– Dehogy – vágom rá.

– Nem baj az pedig. Addig jó, amíg félsz.

– Miért?

– Mert az azt jelenti, hogy nem ment el az eszed.

Néhány másodperccel később megfogom Norbi könyökét, és behúzom a mellettünk lévő bokor mögé. Észreveszem ugyanis, hogy a srácok épp most jönnek ki rágyújtani. Négyen vannak. Ez nem jó hír.

– Látom, látom – mondja Norbi suttogva. – Jó is lesz, már elég részegek.

– Honnan tudod?

– Nincs rajtuk kabát. Ilyen hidegben csak az jön ki pulóverben cigizni, aki már eleget ivott.

Nem válaszolok, csak hümmögök egyet.

– Hogy buktál meg kétszer is, ha ennyi mindent tudsz? – kérdem néhány másodperc múlva, de válasz helyett csak elmosolyodik, és a vállamba üt egyet.

– Te, figyelj – mondja. – Sose igyál. Sokat legalábbis ne. Elpuhít, és gyenge leszel tőle.

– Jó – válaszolom. Igaza lehet. Amikor apa iszik, ő is mintha ültében elfolyna.

– Na, akkor menjünk – mondja Norbi.

– Figyelj – szólok oda. – Maradj. Egy perc és jövök.

– Miért? – értetlenkedik.

– Sietek!

Nem várom meg a válaszát, futni kezdek, a szomszéd utcába, onnan meg a kocsmá kerthelyisége felé. Nem csoda, hogy nem ide járnak ki cigizni a srácok, tele van ötvenes-hatvanas alkoholistákkal, közösen krákognak és pöfékelnek. Belépek a kocsmába, és bár még visszataszítóbb a szag, mint múlt héten, egyből elmosolyodom. Igazam volt: a bullsos dzsekim ugyanannak a széknek a karfáján lóg, amelyiken múlt héten Laura volt fiúja ült. Felveszem, majd visszaindulok Norbihoz, ugyanúgy, a hátsó ajtón keresztül.

Ezúttal nincs szerencsém. Mikor visszaérek, azt látom, hogy Norbi a bokor előtt áll, félig magasba emelt karral, amivel mintha a békés szándékát szeretné jelezni, miközben a négy srác kellő távolságból körbeállja, mindegyikük kezében telefonnal, vakuznak, egyenesen Norbira. Elsőre nem értem meg, hogy mit ordibálnak. Valamiért mégsem érzem veszélyesnek a helyzetet, úgy értem, fizikailag. Odasétálok Norbihoz, és megkérdem, mi történik.

– Tudják – válaszolja Norbi. A hangja higgadt, de a szemét egy pillanatra sem veszi le a többiekről.

– Mit? – kérdem.

– Hogy kizárnak titeket a szervezetből, ha van rá bizonyíték, hogy termen kívül verekedtek – mondja az egyik srác röhögve, miközben a jobb kezével rám irányítja a telefonja kameráját, a ballal pedig rágyújt.

Ebben részben igazuk van, de nem hittem volna, hogy tudnak róla. Engem nincs honnan kirúgni, nem vagyok semmilyen szervezet tagja, még csak edzésekre járok. Norbit viszont tényleg kizárhatják, ő már két éve rendszeresen versenyez, egyre szebb eredményekkel. És bár ezt a bokszolók nem reklámozzák, néhány szervezet tényleg kérdés nélkül kizárja őket, ha az utcán használják a teremben elsajátított tudást. Norbi akármikor próbálna megszólalni, a többiek hangosan ordibálni és fenyegetőzni kezdenek. Az egyik srác odalép hozzá, tenyérrel megüti a vállát, majd elugrik mellőle, mintha csak egy veszélyes állatot cukkolna, mire mind a négyen hangosan felröhögnek. Norbi meg csak áll. Így nincs sok értelme folytatni.

– Menjünk – mondom neki. Nem válaszol. Elindulunk, miközben a többiek továbbra is videóznak minket, és természetesen szitkozódnak is. Fura, hogy

a dzsekit nem vették észre rajtam, de ez talán azért lehet, mert mintha itt sem lennék, mind Norbira koncentrálnak. Bízom benne, hogy semmi olyasmit nem mondanak, amivel átlépik a határt, mert akkor talán Norbi elveszíti a türelmét. Nem akarom, hogy miattam szakadjon meg a karriere. Sietősebbre veszem. Mikor befordulunk a sarkon, a srácok hangosan röhögnek. Olyan a hangjuk, mint egy ünneplő hiénafalkának.

Norbival körülbelül negyedórán keresztül nem szólunk egymáshoz. A buszmegállóban várunk, és csak mikor megjön a járata, akkor néz rám, mosolyogva.

– Hé, legalább a dzsekid megvan.

Miután egyedül maradok, visszasétálok a Gondúzóhoz, megint a főtér felől. Nem megyek nagyon közel, csak annyira, hogy még simán lássanak. Összehúrom a Bulls cipzárját, egészen nyakig, zsebre teszem a kezem, várok. Ha elég részegek – és ahogy óbégattak, abból úgy tűnt, hogy azok –, akkor nemsoká ismét kijönnek. Amikor apa iszik, ő is mindig kijár cigizni.

Talán tíz percet, ha várok. Ugyanúgy négyen jönnek ki, egyből rágyújtanak, és hallom, hogy még mindig azon örömködnék, hogy mennyire elbántak Norbival. Rólam még csak nem is beszélnek. Nem várom meg, míg észrevesznek. Odafütyülök. Először mind elhallgatnak, majd ketten nevetni kezdenek, a harmadik pedig előveszi a telefonját, mire Laura volt fiúja egy kézmozdulattal jelzi, hogy miattam nem kell. Közelebb megyek, de csak annyira, hogy a szemükbe tudjak nézni.

– Szeretném veled megbeszélni a dolgokat – mondom a nővérem exének, mire ő határozottan elindul felém. Gyorsan körbenézek, majdnem jó helyen állok. Míg odaér hozzám, néhány métert odébb sétálok.

– Az egyetlen dolog, amit meg fogunk beszélni, az lesz, hogy visszaadod a kabátot – mondja a srác, mikor a közelembé ér. Végre észrevette. Néhány lépésnyire lehet. Körbenézek, és közben kiveszem a kezem a zsebomból, pozíciót váltok, valahogy úgy, ahogy Norbi tette korábban: nem az alapállást veszem fel, csupán széttárom a karom, így jelezve, hogy nem akarok támadni. A többiek csöndben cigiznek.

– Nézd, én csak azt szeretném, ha bocsánatot kérnél a nővéremtől. És őszintén – mondom, mire Laura volt fiúja elneveti magát. Sokkal részegebb, mint múlt héten.

– Ez nem így megy, haver. Hónapokon keresztül viszem ide-oda a csajt, meghívom moziba meg kajálni is, erre játssza nekem a szűzkurvát? Hát, nem csoda, ha elpattan az ember agya – mondja, majd beleszív a cigijébe.

– Nem győztél meg.

– Kicsi vagy te még ehhez – válaszolja nevetve, majd egy olyan kézmozdulatot tesz, amivel azt akarja kifejezni, hogy semmi értelme velem vitatkozni, és közben úgy csinál a szemével, ahogy azt mindig látom az idősebbeknél, ha ki akarják

fejezni, hogy okosabbnak gondolják magukat nálam: úgy emeli fel a szemöldökét, hogy közben mégis szűkíti a látását. Ezt néha még a tükör előtt is szoktam gyakorolni.

– Oké, de a dzsekit nem adom – mondom, mire eldobja a cigijét, odalép hozzám, és megpróbálja elkapni a karom. Jobbak a reflexeim, egyszerűen ellépek. Ezt eljátsszuk néhányszor, mire Laura exének a haverjai kedélyesen felnevetnek. Erre a srácnak persze kissé elszáll az agya, mégsem szórakozhat vele egy általános iskolás. Megpróbál megütni, de odébb lépek először, és másodszor is. Látszik, hogy nem jár boxolni, mert a harmadikat csak erősebben akarja ütni, nem gyorsabban vagy váratlanabban. Ebbe beleállok, mert elég alacsonyan jön. A mellkasomat éri találat, nem esem el. Megint üt, ebbe is beleállok, továbbra is széttárt karral. Ekkor egy pillanatra megáll.

– Lehet, hogy igazad van – mondom higgadtan.

– Hogy érted? – kérdi, miközben kifújja a levegőt, és a térdére támaszkodik.

– Ha ilyen gyenge voltál a nővéremmel is, talán ő reagálta túl. Ennél még ő is nagyobb ütne.

A srác pillanatok alatt előttem terem, kapok egy jobbost és balost is, a földre kerülök. Belém rüg néhányat, és ez sokkal erősebb, mint az ütése. Szerencsére testre kapom őket, de nem bordára.

– Van még valami mondanivalód? – kérdi lihegve. – Add ide a kabátot, aztán húzz haza!

Vérzik a szám, az egyik ütés erős volt. Köpök egyet, majd felülök, és a térdemre támaszkodom. Nem úgy látszik, mintha még egyszer nekem jönne. Nem akarja, hogy összevérezzem a dzsekit. Nem válaszolok semmit, egyszerűen csak a mögöttünk lévő lámpaoszlopra mutatok. Lassan végignéz rajta, én pedig szó nélkül megvárom, míg leesik neki. Legalább tíz másodpercig telibe bámulja a város webkameráját. Odanézek én is. Egy dobozban van, oldalán felirat, a város honlapjának címe.

– Te... hány éves vagy? – kérdi némi aggodalommal az arcán.

– Kevés.

Egy darabig hallgatunk, aztán ő szólal meg.

– De... ezeket nézik?

– Ha szerencséd van, nem. És talán azokat sem – bökök a többi köztéri kamerára is, egyenként. – De ha bejelentést kapnak, hogy verekedés volt a főtéren, garantáltan előszedik a felvételeket.

Laura volt fiúja nem válaszol, hallgat. A haverjai odaszólnak, hogy „mi van”, de feléjük sem fordul. Más nincs a téren.

– Kezdjük azzal, hogy bocsánatot kérsz a nővéremtől. És őszintén.